ΡΩΜΑΝΤΙΚΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

ΤΟΥ ΑΛΦΡΕΔΟΥ ΝΤΕ ΜΥΣΣΕ

ΕΝΑ ΠΡΩΪΝΟ ΤΟΥ ΔΟΝ ΖΟΥΑΝ

***ΔΟΝ ΖΟΥΑΝ** εἶνε πλαγιασμένος στὸ κρεββάτι του. Μπαίνει μέσα ὁ ὑπηρέτης του Λεπορέλλο, ὁ ὁποῖος σηκώνει τὰ παραπετάσματα.*

ΔΟΝ ΖΟΥΑΝ, *(χασμουριέται)*. — Ἄ! ἄ! οὔφ!...

ΛΕΠΟΡΕΛΛΟ. — Τὸ μεσημέρι ἐπέρασε, κύριε.

ΔΟΝ ΖΟΥΑΝ. — Ζῶ! Τώρα μὲ ξυπνᾶς; Δὲν σοῦ εἶχα πῆ νὰ μὲ ξυπνήσῃς νωρίς, γιατὶ ἤθελα νὰ φύγω; Τί καιρὸ κάνει ἔξω;

ΛΕΠΟΡΕΛΛΟ. — Ὁ καιρὸς εἶνε γλυκὸς καὶ κάπως ὑγρός.

ΔΟΝ ΖΟΥΑΝ. — Ἀκούω κουβέντες στὸν ἀντιθάλαμο. Τί συμβαίνει;

ΛΕΠΟΡΕΛΛΟ. — Εἶνε ὁ ράφτης σας, κύριε, ὁ κουρέας καὶ ὁ ἁμαξᾶς, ποὺ σᾶς ἔφτιαξε τὸ ἁμάξι.

ΔΟΝ ΖΟΥΑΝ. — Καλά. Εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένος ποὺ ἔρχονται νὰ... μοῦ ὑποβάλουν τὰ σέβη τους, μόλις σηκώνομαι. Νά, πάρε ἀπ' αὐτὸ τὸ συρτάρι ἑκατὸ λουδοβίκεια καὶ δός τα τοῦ ἁμαξᾶ. Μά, ὄχι, στάσου, αὐτὸ θὰ δυσαρεστοῦσε τὸ ράφτη μου...

ΛΕΠΟΡΕΛΛΟ. — Νὰ μὴ δώσω λοιπὸν τίποτε σὲ κανένα;

ΔΟΝ ΖΟΥΑΝ. — Ὄχι. Θὰ στείλῃς μονάχα ἀμέσως πενῆντα λουδοβίκεια στὸ δοῦκα, ποὺ μοῦ τὰ κέρδισε χτὲς βράδυ στὰ χαρτιά, καὶ θὰ πᾶς νὰ μοῦ φέρῃς τὸ τσαΐ μου καὶ τὶς ἐπιστολές μου.

(Ὁ Λεπορέλλο βγαίνει ἔξω. Ὁ Δὸν Ζουὰν ξανακοιμᾶται).

ΛΕΠΟΡΕΛΛΟ *(ξαναγυρίζει)*. — Σήμερα ἔχετε ἕνα γράμμα μονάχα.

ΔΟΝ ΖΟΥΑΝ. — Τί σφραγίδα ἔχει ἐπάνω;

ΛΕΠΟΡΕΛΛΟ. — Ἕνα λιοντάρι καὶ μιὰ καρδιά.

ΔΟΝ ΖΟΥΑΝ. — Δὲν θέλω νὰ τὸ διαβάσω. Ρίξε το στὴ φωτιά, Λεπορέλλο. Ἄ! τί στενοχώρια ποὺ ἔχω σήμερα. Εἶνε θλιβερὸ πρᾶγμα ν' ἀφήσω τὴ Γαλλία μ' ἕνα τέτοιο συναίσθημα. Αὔριο ὅμως, αὔριο τὸ πρωΐ, φεύγομε ὡρισμένος Λεπορέλλο. Ἀντίο, Παρίσι!

ΛΕΠΟΡΕΛΛΟ. — Πάστε τὸ τσαΐ σας, κύριε!

ΔΟΝ ΖΟΥΑΝ. — Πολὺ καλά. Καὶ τώρα ἂς ἀποχαιρετήσουμε τὶς φίλες. Ποῦ εἶνε ὁ κατάλογός των, Λεπορέλλο; Κάθησε αὐτοῦ καὶ διάβασέ τον μου λιγάκι, γιὰ νὰ μοῦ φύγῃ αὐτὴ ἡ στενοχώρια.

ΛΕΠΟΡΕΛΛΟ, *(κάθεται)*. — Ἀπὸ ποῦ ν' ἀρχίσω;

ΔΟΝ ΖΟΥΑΝ. — Δὲν ἔχει σημασία. Ἄρχισε στὴν τύχη.

ΛΕΠΟΡΕΛΛΟ, *(διαβάζει)*. — «Βαρώνη ντὲ Βαλμόν».

ΔΟΝ ΖΟΥΑΝ. — Ἄ, διάβαλε!... Τί μουστάκια ποὺ εἶχε αὐτὴ ἡ γυναῖκα!...

ΛΕΠΟΡΕΛΛΟ. — «Ἐρριέτα ντὲ Μαρτεΐγ».

ΔΟΝ ΖΟΥΑΝ. — Παρακάτω.

ΛΕΠΟΡΕΛΛΟ. — «Μὶς Γιούλια Πίττυ».

ΔΟΝ ΖΟΥΑΝ. — Χαριτωμένη κόρη! Μὰ εἶνε κουτὴ σὰν τὴ χήνα!

ΛΕΠΟΡΕΛΛΟ. — «Μαρκησία ντὲ λὰ Φωβερί...».

ΔΟΝ ΖΟΥΑΝ. — Τὰ μάτια της εἶνε διάφανα ὅπως τὰ δάκρυα. Φοβᾶται μὴν τὴ σπάσῃ κανείς, ὅταν χορεύῃ μαζύ της. Φτωχὸ παιδί... Ἡ κατάκτησίς της μοῦ στοίχισε ἕνα μπουκέτο λουλούδια μόνο!

ΛΕΠΟΡΕΛΛΟ. — «Ἀναΐς ντὲ Σαϊντ-Ἄνζ».

ΔΟΝ ΖΟΥΑΝ. — Ἀπὸ κάτω δὲν γράφει τίποτε;

ΛΕΠΟΡΕΛΛΟ. — Τίποτε.

ΔΟΝ ΖΟΥΑΝ. — Γράψε λοιπὸν τότε αὐτὰ ἐδῶ τὰ λόγια:

Σὰν εἶν' τὰ μάτια μακρυὰ
Καὶ ἡ καρδιὰ ξεχνᾶ...

ΛΕΠΟΡΕΛΛΟ. — «Φερνάνδα».

ΔΟΝ ΖΟΥΑΝ. — Ἡ μικρὴ ἀμαρτωλή. Παρακάτω...

ΛΕΠΟΡΕΛΛΟ. — «Ἡ φλύαρη μὲ τὸ γαλάζιο δαχτυλίδι».

ΔΟΝ ΖΟΥΑΝ. — Τί θεία μύτη ποὺ εἶχε ἡ κόρη αὐτή! Μὰ ἀπὸ πνεῦμα, τίποτε!

ΛΕΠΟΡΕΛΛΟ. — «Ἡ βαρώνη ντὲ...». Τὰ ὄνομα δὲν διαβάζεται. Ἔχει στάξει μελάνη ἐπάνω.

ΔΟΝ ΖΟΥΑΝ. — Ἀσ' την!... Παρακάτω...

ΛΕΠΟΡΕΛΛΟ. — Ἐδῶ εἶνε τρεῖς μαζύ: «Ἔμμα ἡ μοδίστα, μιὰ ἀδελφὴ τοῦ ἐλέους καὶ μιὰ ἄγνωστη».

ΔΟΝ ΖΟΥΑΝ. — Φτάνει, φτάνει, Λεπορέλλο.

(Ὁ Λεπορέλλο ἀφήνει τὸν κατάλογο).

ΔΟΝ ΖΟΥΑΝ. — Πάρε τὴν πέννα καὶ γράψε τώρα σ' ἕνα χαρτί: *«Ἕνας δυστυχισμένος ποὺ σᾶς λατρεύει καὶ ὁ ὁποῖος ἀξίζει τὸν οἶκτο σας, ὦ γοητευτικὴ ἄγνωστη, θὰ γινόταν τρισευτυχὴς ἂν μποροῦσε νὰ σᾶς ξαναδῇ στὴ γωνία τῆς ἐκκλησίας».*

ΛΕΠΟΡΕΛΛΟ. — Τὸ ἔγραψα, κύριε.

ΔΟΝ ΖΟΥΑΝ. — Συνέχισε: *«Θὰ σᾶς στείλῃ τὸν ἐμπιστό του, ὁ ὁποῖος θὰ σᾶς ἀνεβάσῃ στὸ ἁμάξι του, ὦ πανάκριβή μου ψυχή, εἴδωλό μου, γιὰ νὰ σᾶς ὁδηγήσῃ κοντά του!...».* Δίπλωσέ το τώρα καὶ κλείσε το σ' ἕνα φάκελλο.

ΛΕΠΟΡΕΛΛΟ. — Καὶ ἔπειτα;

ΔΟΝ ΖΟΥΑΝ. — Πήγαινε τώρα στὸ παράθυρο, βλάκα. Περνᾶ κόσμος ἀπὸ κάτω;

ΛΕΠΟΡΕΛΛΟ. — Ναί, κύριε, πολύς. Εἶνε καὶ πολλὲς ὡραῖες κυρίες ποὺ γυρίζουν ἀπὸ τὴν ἐκκλησία.

ΔΟΝ ΖΟΥΑΝ. — Νά, λοιπόν. Ἀφοῦ βλέπεις τόσες ὠμορφιές, κάτω, ἄφησε τὸν φάκελλο νὰ πέσῃ στὰ πόδια ἐκείνης ποὺ θὰ σοῦ κάνῃ τὴν μεγαλείτερη ἐντύπωσι.

ΛΕΠΟΡΕΛΛΟ, *(δίπλα στὸ παράθυρο)*. — Νὰ μιὰ παχειά, στρογγυλὴ πουλαδίτσα...

ΔΟΝ ΖΟΥΑΝ. — Μὴν πετάξῃς τὸ γράμμα, Λεπορέλλο.

ΛΕΠΟΡΕΛΛΟ. — Νὰ μιὰ λεπτὴ καὶ εὐγενικὴ κόρη. Ἀπὸ τὴν σεμνότητά της φαίνεται πὼς εἶνε ἀνεψιὰ κανενὸς παπᾶ...

ΔΟΝ ΖΟΥΑΝ. — Βάστα καλὰ τὸν φάκελλο. Πρόσεξε μὴ σοῦ ξεφύγῃ!

ΛΕΠΟΡΕΛΛΟ. — Μὰ ὁ κύριος δὲν θὰ βρῇ τότε καμμιὰ κυρία ποὺ νὰ τοῦ ἀρέσῃ. Δὲν ἔρχεσθε νὰ δῆτε μόνος σας;

ΔΟΝ ΖΟΥΑΝ. — Ὄχι, ὄχι! Ἄστε τὴν τύχη μου ἐγώ. Ἄφησέ με νὰ τὴν περιμένω καλύτερα ἐδῶ, ὅποια κι' ἂν εἶνε...

ΛΕΠΟΡΕΛΛΟ. — Νὰ ἕνας χλωμὸς νάρκισος μὲ χαμηλωμένα τὰ μάτια.

ΔΟΝ ΖΟΥΑΝ. — Ὄχι, Λεπορέλλο.

ΛΕΠΟΡΕΛΛΟ. — Καὶ τί λέτε γι' αὐτὴ τὴ γλυκόξυνη μούμια, ἡ ὁποία περπατᾶ σὰν ἀχαδῆ μαϊχὸς ποὺ πάει νὰ διαβάσῃ τὸ λόγο του...

ΔΟΝ ΖΟΥΑΝ, *(χασμουριέται)*. — Ἄ! ἄ!

Λεπορέλλο, σχίσε τὸ αὐτὸ τὸ γράμμα.

ΛΕΠΟΡΕΛΛΟ. — Κύριε!... Κύριε!... Μοῦ ξέφυγε... Μοῦ ἔπεσε στὸ δρόμο...

ΔΟΝ ΖΟΥΑΝ. — Διάβολε!

ΛΕΠΟΡΕΛΛΟ. — Νά, νά... Μιὰ μικροῦλα σκύβει καὶ τὸ παίρνει. Τί ὄμορφο, τί λεπτὸ πόδι ποὺ ἔχει! Στοιχηματίζω πὼς δὲν εἶνε παραπάνω ἀπὸ δεκαπέντε χρονῶν. Τὸ διαβάζει... Τί μάτια!... Εὐτυχῶς ὅτι ἡ γκουβερνάντα της δὲν πῆρε εἴδησι.

ΔΟΝ ΖΟΥΑΝ. — Καὶ πῶς σοῦ φαίνεται;

ΛΕΠΟΡΕΛΛΟ. — Τὸ χέρι της τρέμει. Νά, γυρνᾶ καὶ κοιτάζει νὰ δῇ ἀπὸ ποῦ ἔπεσε τὸ γράμμα...

ΔΟΝ ΖΟΥΑΝ. — Κόλλησε τὰ χοντρά σου χείλη στὰ δάχτυλά σου καὶ στεῖλε της ἕνα φιλί.

ΛΕΠΟΡΕΛΛΟ. — Γελᾶ, κύριε...

ΔΟΝ ΖΟΥΑΝ. — Ἄ! παλιφάνδιχωπε! Ἀγουρα θὰ εἶνε καμμιὰ γκριζέττα! Σὲ τί ἐξευτελισμὸ ἐκθέτεις τὸν κύριό σου, κουτέ, θεόκουτε!

ΛΕΠΟΡΕΛΛΟ. — Κύριε, ἠσυχᾶστε, γιὰ τ' ὄνομα τοῦ Θεοῦ!... Διῶχτε με ἀμέσως, ἂν ἡ νέα αὐτὴ δὲν εἶνε στ' ἀλήθεια ἕνα κομματάκι ἄξιο γιὰ πρίγκηπα.

ΔΟΝ ΖΟΥΑΝ. — Ἀλήθεια; Βέβαιος τότε! Σήκωσέ με τώρα καὶ δός μου νὰ φορέσω τὸν κορσέ μου γιὰ νὰ πάω στὸ ραντεβοῦ... Αὔριο ὅμως, αὔριο πρωΐ-πρωΐ, θὰ φύγομε ἀπ' τὸ Παρίσι! Καὶ τότε πειά, ἀντίο ἀγάπη, ἀντίο!...

ΑΛΦΡΕΔΟΣ ΝΤΕ ΜΥΣΣΕ

καὶ μεγάλα πρόσωπα, ποὺ ὑποκλινόνταν μπροστά μου μὲ τὸν πιὸ ταπεινὸ τρόπο, λέγοντας πὼς ἔκαναν ὅ,τι μποροῦσαν γιὰ νὰ μ' εὐχαριστήσουν...».

Παρ' ὅλα ὅμως αὐτά, ὁ ἄτυχος Ντύρερ πέθανε χωρὶς νὰ αἰσθανθῇ ποτέ του τὴ χαρά. Τὸ νεκρό του τὸν ἔθαψαν στὴ Νυρεμβέργη, στὶς 9 Ἀπριλίου 1528.

ΛΑΪΚΕΣ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ ΓΙΑ ΤΗ ΝΥΦΗ

Ἡ νύφη ἀφόντας γεννηθῇ, ἀπ' τὰ σπλάχνα μὰ κρατεῖ.

— Ἡ νύφη δίχως τὰ προικιὰ μιλᾶ καὶ συλλογιέται.

— Ὅταν ἡ νύφη δὲν μιλᾶ, περίμενε πὼς θὰ πεινᾶ.